

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **D. H.**, zast. JUDr. Alexandrem Királym, Ph.D., advokátem se sídlem Ostrava - Poruba, L. Poděště 1883, proti žalovanému: **Městský úřad Trutnov, správní odbor**, se sídlem v Trutnově, Slovanské náměstí 165, v řízení o žalobě na nečinnost žalovaného ve věci přestupku žalobce vedené žalovaným pod č.j. 2013/5959/SPR/TRL, t a k t o :

- I. **Žalovanému s e u k l á d á vydat meritorní rozhodnutí ve věci přestupku žalobce vedené žalovaným pod č.j. 2013/5959/SPR/TRL a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 35.673,- Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Alexandra Királyho, PhD.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou na nečinnost žalovaného ve věci přestupku žalobce vedené žalovaným pod č.j. 2013/5959/SPR/TRL domáhal se žalobce s poukazem na ustanovení § 79 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s.ř.s.) a ustanovení § 80 odst. 2 téhož zákona vydání rozsudku, kterým by krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat v označené věci v soudem stanovené lhůtě konečné rozhodnutí.

V žalobě provedl rekapitulaci dosavadního průběhu řízení před správním orgánem a zdůraznil následující skutečnosti.

Dne 23.9.2013 sdělil žalovaný žalobci obvinění z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o silničním provozu). Žalobci bylo kladeno za vinu, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, což vyplynulo z opakované dechové zkoušky ke zjištění ovlivnění alkoholem provedené hlídkou Policie České republiky dne 11.8.2013, kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tímto jednáním měl žalobce porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

Na ústní jednání nařízené na den 16.10.2013 se žalobce včas omluvil z důvodů zdravotních, když žalovanému předložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti trvající ode dne 14.10.2013 se stanoveným dnem kontroly 21.10.2013. Omluva byla žalovanému doručena 15.10.2013. Její součástí učinil žalobce prohlášení, že krátce před policejní kontrolou aplikoval ústní dezodor Alpa-dent. Požadoval vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, zda a jak mohla tato skutečnost ovlivnit výsledky dechové zkoušky.

Žalovaný učinil další předvolání žalobce k ústnímu jednání až dne 9.11.2013 a to na den 11.12.2013. Toho byl účasten zástupce žalobce, který zopakoval stanovisko žalobce včetně návrhu na doplnění dokazování znaleckým posudkem.

V této fázi řízení se žalobce dne 11.12.2013 obrátil na nadřízený správní orgán s návrhem na uplatnění opatření proti nečinnosti, když kromě jiného nebyl ani informován o překročení lhůty ke skončení věci. Krajský úřad Královehradeckého kraje rozhodl ve věci této žádosti dne 31.1.2014, č.j. 25178/DS/2014/GL, o uplatnění opatření proti nečinnosti tak, že se podle ust. § 80 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a s přihlédnutím k zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, žádosti žalobce nevyhovuje. Delší časový úsek mezi jednáním nařízeným na den 15.10.2013, které se z důvodu nemoci žalobce nekonalo, a novým termínem jednání stanoveným na den 11.12.2013 objasnil odvolací orgán odkazem „na *dispozici a vyřízení správního orgánu*“ (míněno prvního stupně). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3.2.2014.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že svým přístupem splnil všechny požadavky zákona pro vydání rozhodnutí ohledně obvinění jeho osoby ze dne 23.9.2013, přičemž žalovanému v jeho činnosti nic nebránilo. V řízení tak dochází k neodůvodněným průtahům, a proto byl žalobce nucen podat žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu, konkrétně pak žalovaného.

Doručením obvinění žalobci prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb je zahájeno řízení o přestupku. O takovém obvinění byl žalovaný povinen rozhodnout do 60 dnů, přičemž žalobce se nedovolává nedodržení lhůty v době ode dne 14.10.2013 do 21.10.2013. Žalovaný zákonu odpovídajícím způsobem nekonal, rozhodnutí nevydal a pokračuje v řízení, které již trvá déle jak čtvrtrok, aniž by byl schopen prokázat jakékoli porušení práva, respektive přestupkového práva ze strany žalobce. Ze strany žalovaného se z popsanych důvodů jedná o nečinnost ve smyslu ust. § 79 a násl. s.ř.s. Z popsanych důvodů považoval žalobce jím podanou žalobu za důvodnou.

Žalovaný se k obsahu žaloby a žalobcem vytýkané nečinnosti velmi podrobně vyjádřil v podání ze dne 3.3.2014. V jeho obsahu zaznamenal rekapitulaci úkonů, které v řízení o předmětném přestupku do doby současné učinil. Touto rekapitulací se snažil dokladovat, že se o nečinnost, tedy o stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů, nejedná.

Krajský soud záměrně nezachytil průběh správního řízení a posloupnost jednotlivých úkonů v něm provedených, neboť se této otázce bude věnovat v další části odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že nadto rovněž zaznamená úkony žalovaného provedené po datu podání žaloby do dne rozhodnutí soudu ve věci samé.

Dále žalovaný zdůraznil, že se žalobce opakovaně na nařízená jednání bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavoval a nedostavuje, stejně tak i jeho zástupce (vyjma první omluvy žalobce a jediné osobní účasti jeho zástupce). Vytýkané průtahy v řízení jsou dle přesvědčení žalovaného způsobeny chováním žalobce, nikoli nečinností žalovaného. Proto neshledal žalobu důvodnou.

Při jednání soudu konaném dne 17. 6. 2014 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích.

Zástupce žalobce zdůraznil nevhodnost specializace ustanoveného znalce s tím, že žalovaný dosud v řízení toliko provádí konkrétní úkony vykonávané v určité časové souslednosti, aniž by se zabýval povahou a účelem těchto jednotlivých úkonů. Podtrhnul, že lhůta pro dopracování znaleckého posudku byla stanovena tak nevhodně, že při dalším ústním jednání nařízeném na den 2.7.2014 nebude moci být proveden důkaz tímto dodatkem a bude tak muset být nařízeno další ústní jednání. Rovněž připomněl, že již dne 11.8.2014 dojde k prekluzi žalobcova přestupkového jednání. Nečinnost v tomto případě představuje objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů

a pravomocného ukončení věci. Tato nečinnost je v tomto případě přičitatelná správnímu orgánu, a proto je dle žalobce podaná žaloba důvodná. Požadoval žalovaného zavázat k náhradě nákladů řízení, jejichž výši si vyhradil do písemného podání.

Pověřený pracovník žalovaného trval na zamítnutí žaloby s tím, že správní orgán zachycené úkony prováděl a nadále provádí, neboť má stále pochybnosti o náležitě zjištěném skutkovém stavu věci.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 12.8.2013 došlo Městskému úřadu Trutnov oznámení Policie ČR čj. KRPH-78424/PŘ-2013-051015 o přestupku, kterého se měl dopustit žalobce dne 11.8.2013 tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. V oznámení je uvedeno, že dne 11. 8.2013 v 10:23 hod. na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, řídil žalobce osobní motorové vozidlo značky Mercedes Benz E270, registrační značky 3AN 5798, pod vlivem alkoholu a že opakovanou dechovou zkouškou u něho bylo zjištěno 0,43‰ alkoholu v dechu. Žalobce objasnil, že předchozí den v době od 13.00 hodin požíval alkoholické nápoje, konkrétně tři piva dvanáctistupňová, čtyři piva desetistupňová a 1,5 dcl slivovice. Konzumaci ukončil ve 20.00 hodin. Požití léků žalobce vyloučil, odběr krve na přítomnost alkoholu v krvi nepožadoval a dále se k věci nevyjádřil.

Následně krajský soud zaznamená činnost správního orgánu, tedy jím provedené konkrétní úkony, do data podání žaloby.

Soud ověřil, že oznámení o zahájení řízení o přestupku a nařízení ústního jednání na den 16.10.2013 bylo žalobci doručeno dne 23.9.2013. Dne 15.10.2013 obdržel žalovaný písemnou omluvu žalobce se žádostí o odročení jednání z důvodu pracovní neschopnosti, kterou doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti. Z něho vyplynulo, že žalobce byl uznán práce neschopným od 14.10.2014 a termín kontroly lékař stanovil na 21.10.2014. Současně s omlouvou žalobce připojil své vyjádření, v němž uvedl, že krátce před policejní kontrolou aplikoval ústní dezodor Alpa – dent, který využívá dezodoračních vlastností mátové a eukalyptové silice. Učinil návrh na doplnění dokazování spočívající ve vypracování znaleckého posudku znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, který by objasnil, zda-li mohl tento dezodor ovlivnit výsledek dechové zkoušky.

Další předvolání žalobce k ústnímu jednání žalovaný vyhotovil 4.12.2013 s tím, že termín jednání stanovil na 11.12.2013. Nařízeného jednání se zúčastnil toliko zástupce žalobce, který upřesnil, že žalobce si v rozmezí dvou či nejvýše pěti minut, přičemž nelze vyloučit ani dobu kratší, před policejní kontrolou aplikoval ústní dezodor Alpa-dent, jehož jedno balení obsahuje 30 mililitrů tekutiny. Vyslovil přesvědčení, že v době dechové kontroly již žalobce nemohl mít v těle alkohol z nápojů požitých dne předešlého. Proto setrval na návrhu na doplnění dokazování obsaženého v písemném podání žalobce ze dne 15.10.2013.

Dne 18.12.2013 žalovaný nařídil další ústní jednání na den 14.1.2014, k němuž předvolal žalobce i jeho zástupce. Přes řádné doručení se žádný z obeslaných nedostavil, nepřítomnost neomluvili. Usnesením ze dne 15.1.2014 přibral žalovaný do řízení znalce, kterým ustanovil Český metrologický institut se sídlem v Brně. Lhůtu pro vypracování posudku stanovil znalci do 10.3.2014.

Dne 6.2.2014 žalovaný stanovil další termín ústního jednání na den 25.2.2014. Předvolal žalobce, jeho zástupce a dva svědky, policisty provádějící kontrolu žalobce dne 11.8.2014. Ani na toto jednání se řádně obeslaný žalobce a jeho zástupce bez omluvy nedostavili, žalovaný tedy provedl výslech svědků bez jejich přítomnosti. Téhož dne žalovaný usnesením požádal Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy, o provedení dožádání spočívající ve výslechu svědka, spolujezdce žalobce, v den spáchání tvrzeného přestupku. Tímto výčtem zaznamenal krajský soud činnost žalovaného a jím prováděné úkony k datu podání žaloby.

Na dokreslení situace je rovněž vhodné uvést, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem systematicky vyjadřoval nesouhlas s postupem a konáním žalovaného podáváním opakovaných stížností a odvolání, nicméně tak činil v souladu s právy, která mu skýtal správní řád.

Při jednání před krajským soudem konaným dne 17.6.2014 pověřený pracovník žalovaného potvrdil, že do doby současné nebylo ve věci vydáno konečné rozhodnutí. Předložil soudu kopii spisového materiálu, ve které byl zachycen průběh dalšího řízení po podání žaloby, konkrétně po dni 25.2.2014, který je jako den posledního úkonu zachycen ve správním spise předloženém soudu. Posudek znaleckého ústavu zástupce žalovaného k dispozici neměl, leč k této otázce zástupce žalobce uvedl, že posudek byl vyhotoven 7.3.2014 a žalobci byl doručen dne 16.4.2014. Připomněl, že dne 2.6.2014 žalobce doručil žalovanému znalecký posudek Ing. Jaroslava Zikmunda, znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, který původně k důkazu navrhoval a který nechal na své náklady vyhotovit.

Z předložené kopie správního spisu vyplývá, že dne 14.4.2014, tedy téměř měsíc poté, kdy měl žalovaný již k dispozici jím vyžádaný znalecký posudek, bylo vydáno usnesení, kterým byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a to ve lhůtě do 5.5.2014. Na tentýž den žalovaný nařídil další jednání ve věci samé.

Z podkladů doložených pověřeným pracovníkem žalovaného je zjevné, že žalobce nadále rozporoval jakýkoli úkon správním orgánem v řízení provedený a to ve formě blanketních odvolání, stížností či žádostí (např. odvolání proti usnesení v předchozím odstavci, odvolání proti přibrání znaleckého ústavu, neboť usnesení nebylo oznámeno žalobci, žádost o sdělení obsahu programu jednání nařízeného na den 5.5.2014, žádost o změnu místní příslušnosti apod.). Na podání žalobce následně reagoval buď žalovaný či nadřízený správní orgán. Tyto skutečnosti uvádí krajský soud pouze na dokreslení okolností, za kterých řízení před správním orgánem probíhalo a probíhá.

Dne 29.4.2014 zrušil žalovaný své usnesení o povinnosti žalobce seznámit se s podklady řízení z důvodu, že ještě nebyl vyslechnut dožádaný svědek. Pro úplnost krajský soud považuje za vhodné zmínit, že vyhovění dožádání bylo žalovanému doručeno teprve dne 26.5.2014, tedy tři měsíce ode dne žádosti o tento úkon.

Dne 6.5.2014 učinil žalovaný předvolání žalobce k výsledku na den 2.6.2014. K tomuto jednání se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili, leč dne 3.6.2014 žalovaný obdržel podání žalobce nazvané „návrh důkazu“. V něm žalobce mimo jiné polemizuje s nesprávným postupem žalovaného, pokud tento ustanovil znalcem Český metrologický institut (bližší argumentace není pro řešení žaloby podstatná). Dále žalovanému předkládá posudek znalce z oboru toxikologie, který si sám obstaral a vyzval žalovaného, aby jasně reagoval na otázky žalobcem kladené, neboť jedině odstranění žalobcem vytýkaných nejasností či rozporů může být považováno za řádné hodnocení důkazů. Žalobce byl dále předvoláním ze dne 6.6.2014 obeslán na den 2.7.2014. Posledním úkonem žalovaného je usnesení ze dne 12.6.2014, kterým žalovaný zadal Českému metrologickému ústavu dopracování znaleckého posudku ve lhůtě 30 dnů od doručení usnesení s tím, že se na jeho vypracování dosud čeká.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s.ř.s., a žalobu shledal důvodnou.

Žalobce se domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu v souladu s ust. § 79 a násl. soudního řádu správního. Podle ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80 správního řádu).

Z ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu pak vyplývá, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Jedním z legitimních požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je tedy rozhodování v přiměřeném čase, resp. rozhodování bez zbytečných průtahů. Smyslem žaloby proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 s.ř.s. je pak posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě.

Správní řízení je ovládáno pochopitelně i dalšími zásadami, přičemž v projednávané věci se žalovaný dostal do střetu se zásadou rychlosti, která je upravena v § 6 odst. 1 správního řádu, kterou podstatným způsobem upozadil před zásadou materiální pravdy (vyjádřena v ust. § 3 správního řádu).

Z postoje žalobce v průběhu správního řízení bylo zřejmé, jakouže zvolil „taktiku své obrany“. Využil svého práva ve správním řízení nevypovídat, resp. vypovídat prostřednictvím zvoleného zástupce a uplatnit návrh na doplnění dokazování. Žalobce poskytl žalovanému informaci o tom, že den před policejní kontrolou požíval alkoholické nápoje, uvedl množství, druh a časový úsek, po který alkohol požíval. Již v omluvě na první jednání ze dne 15.10.2013 upřesnil, že krátce před provedenou dechovou zkouškou si aplikoval ústní dezodor, a proto navrhl doplnit dokazování znaleckým posudkem v tom směru, zda a jakým způsobem mohla aplikace tohoto přípravku těsně před dechovou zkouškou ovlivnit její výsledek. Stejný přednes učinil při ústním jednání konaném dne 11.12.2013 zástupce žalobce, takže zjevně již při tomto jednání bylo naprosto iluzorní domnívat se, že žalobce bude ochoten „spolupracovat“ se žalovaným ve smyslu jeho potřeb a představ. Ostatně z obsahu protokolu nevyplývá, že by se správní orgán zajímal o důvody, které žalobci v osobní účasti bránily, nebyla zřejmá snaha pokusit se zjistit bližší informace ohledně množství aplikovaného deodoru apod. Jistě by se jednalo o otázky legitimní a správní orgán by mohl vyhodnotit, jakouže míru spolupráce je žalobce ochoten vyvinout. Přinejmenším již k tomuto datu měl či spíše mohl mít správní orgán maximum možných informací proto, aby přibral do řízení znalce, který by kvalifikovaným způsobem pomohl objasnit námitku žalobce – aplikace ústního dezodoru a jeho vliv na výsledek dechové zkoušky. Stejně tak ovšem mohl, vzhledem k postoji žalobce, vyhodnotit jeho přednes o aplikaci ústního spreje učiněný dodatečně jako účelový, pokud by byl schopen tento závěr argumentačně obhájit. Krajský soud naprosto chápe nelehkou úlohu žalovaného v tomto konkrétním sporu, nicméně žalobci lze skutečně přisvědčit, že jeho nedostavování se k nařízeným ústním jednáním může být vyhodnoceno k jeho tíži pouze v konečném rozhodnutí. Rozhodně však nelze uzavřít, že toliko tímto chováním došlo k naplnění podmínek uvedených v ust. § 71 odst. 5 správního řádu, při jejichž zjištění se žalobce nemůže dovolávat lhůt pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 71 odst. 1 až odst. 4 správního řádu a spatřovat v chování žalovaného nečinnost.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k dané problematice vyjádřil ve svém usnesení ze dne 14.1.2014, č. j. 5As 126/2011-68 následovně: „*I. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). II. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní.*“

Zcela neefektivní a marná se ukázala snaha žalovaného za každou cenu žalobce předvolat k ústnímu jednání a k věci ho vyslechnout. Nelze přehlédnout, že žalobce důsledným využíváním možnosti uplatňovat svá procesní práva správní

orgán v průběhu řízení prakticky dezorientoval a „odvedl“ jeho pozornost od samotné podstaty věci, kterou je shromáždit potřebné důkazy pro závěr o tom, zda byl určitý přestupek spáchán a při naplnění zákonných podmínek pak přestupce potrestat.

Žalovaný veden potřebou shromáždit dostatek důkazů při této své aktivitě pominul, že přestupek kladený žalobci za vinu se stal již 11.8.2013, leč do dne projednání žaloby před krajským soudem ještě nebylo vydáno ani prvostupňové rozhodnutí. Přitom podle ust. § 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Tato lhůta nemůže být s ohledem na znění § 20 odst. 1 zákona o přestupcích prodloužena, k uplynutí doby se tak přihlíží z úřední povinnosti. Do konce roční lhůty musí být o přestupku pravomocně rozhodnuto, jinak je třeba řízení o něm zastavit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2011, č. j. 9As 90/2010-58). V citovaném rozhodnutí se rovněž uvádí následující: *„Nejvyšší správní soud konstatuje, že na řízení o přestupcích se dle § 51 zákona o přestupcích vztahuje správní řád, který v § 71 odst. 3 stanoví pro vydání rozhodnutí lhůtu 30 dní od zahájení řízení. Z § 80 odst. 2 správního řádu plyne, že správní orgán má povinnost zahájit řízení do 30 dnů od okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední. Právní řád tedy počítá s tím, že samotná činnost správních orgánů v souvislosti s přestupkem by neměla přesáhnout 90 dní. Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že 275 dní (příp. 276 dní), tj. doba jednoho roku bez 90 dní, je dostatečně dlouhá doba na to, aby si správní orgán zjistil potřebné skutečnosti, jestliže oznámení o přestupku je v tomto smyslu neúplné, a aby byl správní orgán schopen rozhodnutí, a to jak prostupňové, tak druhostupňové, doručit.*

Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že jednoroční lhůta k vydání rozhodnutí, které musí v této lhůtě nabýt i právní moci, je dostatečně dlouhá, že i v případě účastníků řízení, kteří se rozhodnou „procesně taktizovat“, nijak nebrání pravomocnému skončení řízení.“

Krajský soud tak přisvědčil žalobním námitkám v tom směru, že shledal konání žalovaného v tomto konkrétním případě neefektivní a neúčinné do té míry, že nemohlo vést k zamýšlenému záměru, kterým je v přiměřené lhůtě rozhodnout o tom, že žalobce přestupek spáchal a současně uložit za jeho jednání adekvátní trest. V přiměřené lhůtě od spáchání přestupku má uložení trestu sloužit jednak jako individuální potrestání přestupce, a jednak jako generální prevence, tedy výstraha široké veřejnosti v tom směru, že správní orgán je schopen v rozumné časové lhůtě o vině pachatele přestupku rozhodnout a současně jej potrestat. Pokud ovšem řízení probíhá dlouhou dobu, jednotlivé úkony prováděné správním orgánem nejsou koordinované, pak takovéto řízení nemůže naplnit zákonem zamýšlený účel.

Konfliktu základních zásad správního řízení se ve své rozhodovací činnosti vyjádřil v minulosti Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku č.j. 5 As 22/2004 – 52 ze dne 27.6.2005, který se vztahoval ještě k zákonu č. 71/1967 Sb., správní řád a ve kterém dospěl k závěru, že: *„Požadavek rychlosti řízení však není možné nadřadit nad zásadu materiální pravdy, podle níž je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci, jež je předpokladem zákonnosti a správnosti jeho rozhodnutí. Uplatňování*

požadavku na hospodárné a rychlé řízení před správním orgánem proto nesmí vést k porušování jiných zásad správního řízení.“

Tento závěr lze bez polemiky přijmout, pokud ovšem zjišťování materiální pravdy bude prováděno efektivně, s rozvahou, tedy skutečný stav věci bude zjišťován věcným a logickým způsobem. Nelze akceptovat, aby správní orgán prováděl v řízení úkony v určité časově nekoordinované posloupnosti, kterou již krajský soud nepovažuje za potřebnou znovu opakovat, aniž by tyto úkony vedly ve lhůtě přiměřené charakteru vytýkaného přestupku, a pochopitelně s přihlédnutím ke lhůtám zákonným, k závěru o vině žalobce a tomu odpovídajícímu rozhodnutí. Jediná obrana a vysvětlení délky trvání probíhajícího správního řízení a bezvysledně opakování předvolávání žalobce k ústnímu jednání spočívala ze strany žalovaného pouze v tom, že správní orgán má stále pochybnosti o skutkovém stavu věci a to konkrétně ohledně skutečnosti, zda žalobce použil jím tvrzený ústní dezodor či nikoli. Poté i ve zdánlivě permanentní, leč ve svých důsledcích nikam nevedoucí, činnosti správního orgánu, lze po právu spatřovat jeho nečinnost.

Na základě zjištěného a výše popsaného skutkového stavu shledal krajský soud žalobu důvodnou a v souladu s ustanovením § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému, aby ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku vydal meritorní rozhodnutí ve věci. K tomu jen na okraj krajský soud připomíná již zmíněnou lhůtu, která je zakotvena v ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a to ve vztahu ke dni, kdy měl být přestupek žalobcem spáchán, tedy ke dni 11.8.2013. Po jejím uplynutí již nelze přestupek projednat.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 2.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

Zástupce žalobce specifikoval výši účtované odměny v písemném podání, které dne 23.6.2014 doručil nadepsanému soudu. Požadoval odměnu za těchto šest úkonů po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení, 2) sepis žaloby, 3) porada se žalobcem přesahující jednu hodinu před sepisem repliky, 4) sepis repliky, 5) účast na jednání před soudem a 6) sepis vyúčtování odměny.

Dále žádal dva půlúkony právní služby po 1.550,-Kč: 1) sdělení k výzvě soudu a 2) účast na jednání před soudem, při kterém došlo k vyhlášení rozsudku. K tomu požadoval úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému účtovanému úkonu (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu).

Požadovanou náhradu nákladů za úkon právní služby, který měl spočívat v sepsání vyúčtování nákladů za řízení krajský soud nepřiznal, neboť nešlo o podání ve věci samé (§ 11 odst. 1 advokátního tarifu) a náklady řízení měly (a mohly) být zástupcem žalobce vyúčtovány při jednání u soudu jako součást závěrečného návrhu. Zástupce žalobce tak při jednání, na kterém došlo k vyhlášení rozhodnutí, neučinil, krajský soud mu proto toliko umožnil zaslání tohoto vyúčtování v náhradní lhůtě.

Krajský soud žalobci rovněž nepřiznal účtovanou náhradu nákladů řízení ve výši jedné poloviny ani za další úkon, kterým bylo sdělení ze dne 10.2.2014. Sdělení spočívalo pouze ve vyjádření nesouhlasu s neveřejným projednáním věci, přičemž tento úkon dle jeho obsahu nelze zahrnout pod úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 advokátního tarifu.

Odměnu tedy Krajský soud v Hradci Králové přiznal toliko za pět úkonů právní služby a jeden úkon ve výši jedné poloviny a za šest paušálních náhrad hotových výdajů. Výše takto přiznané odměny činí 18.850,-Kč. V ostatním již považoval krajský soud nároky žalobce, resp. jeho zástupce, za opodstatněné a řádně doložené.

V souvislosti s účastí při dvou jednáních u soudu je dalším vyčísleným nákladem zastoupení náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu v rozsahu 2 x 6,5 hod. (po 100,- Kč za každou půlhodinu), tedy 2.600,-Kč. Dále náhrada cestovních nákladů za dvě cesty osobním automobilem zn. BMW, reg. zn. 7T4 0002, z Ostravy -Poruby do Hradce Králové a zpět v délce jedné cesty 478 km (cestovné tak celkem za 956 km) s průměrnou spotřebou nafty 8,2 litrů na 100 km při průměrné ceně motorové nafty 36,-Kč za jeden litr dle § 4 písm. c) vyhl. č. 435/2013 Sb. Zástupce žalobce rovněž požadoval náklady spočívající v opotřebení vozidla, které jsou vyjádřeny tzv. základní náhradou dle § 1 písm. b) téže vyhlášky. Ta činí za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel nejméně 3,70Kč. Cestovní náklady včetně náhrady za promeškaný čas krajský soud přiznal v celkové výši 8.959,-Kč.

Zástupce žalobce rovněž žádal uhradit parkovací poplatek ve výši 20,-Kč za účast při jednání soudu dne 24.6.2014, přičemž tento náklad doložil fotografií parkovacího lístku pořízenou mobilním telefonem.

Navýšení odměny zástupce žalobce jako plátce DPH činí 5.844,- Kč (§ 14 advokátního tarifu), tudíž celkové náklady včetně soudního poplatku činily 35.673,- Kč.

Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. června 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová